

URSULA TIMEA ROSSEL

Végy fokhagymát és ezüstöt, földet és sót*

Samia hamarosan rájött, hogy az emír nemcsak tevékkel kereskedik, hanem az éjszakákkal is. Tizenkettő éjszaka tett ki egy bálát, feltekerte őket, mint a vásznakat. Tizenegy bálát már elherdált, a Nyolcadik Emirátusnak csak nyolcszázhatvankilenc éjszakája maradt az ezeregyből. Felháborító, gondolta Samia, elvesztegeti a kultúránkat ez a rabló. Rablóvár. Meg aztán a szerzőtársaknak, a kínaiaknak és az indiaiaknak is lehetett volna némi beleszólásuk a dologba, elvégre övük volt régebben a szövegek joga. De Samia azt is megértette, hogy sajnos muszáj az éjszakák meséit kiárúsítani, mert már nincs másuk, amit eladhatnak. Ez hasított bele újra és újra fájdalmasan, akárhányszor a fiatal tevéket edzette a karavánutakra. Hiszen a tevéket is Amerikából importált kerek fémsúlyokkal rakta meg, leszerelt fitnessztermek felesleges alkatrészeivel. Atlasz, damaszt, brokát, sótómbök, cink, arany, papirusz, pergamen, üveg fülbevalók, fűszerek, tömjén, első kiadású Korán-kötetek – mindez értéktelenné vált a világ bazáaraiban. Az emberek virtuálisan kereskedtek, mindent mesterségesen állítottak elő, kizsákmányolt kínai és mexikói munkások barkácsolták össze valahol az utáztatokat, sok minden pedig egyszerűen már nem érdekelte őket.

Samia, amit csak tudott, maga végzett el. A kollégák hol a fejüket csóválták, hol tisztelettel néztek fel rá. Szinte csak a versenytévék edzését hagyta az emír fiaira, mert ahhoz egy felnőtt nő túl nehéz és merev, még ha olyan törekeny is, mint Samia. De sokszor odaállt a versenypálya szélére, hogy kezelje a stoppert. Ritka boldogság töltötte el, akárhányszor a tevék vad hordaként dübörögve átszelték előtte a célvonalat, mintha nem is vágatnának, hanem lassított felvételen úsznának, olyan gyorsan, hogy sok lónak *forfait* kellett volna adniuk neki. Boldogság volt hallani, ahogy a hercegfiai éljeneztek, látni, ahogy a nap átsüt az aranyló porfelhőn, amit felvert a tevék patája, a lila, zöld, ezüst, azúrkék nyergeket, amelyek megcsillantak az aranyló felhőben. Minden hercegnek saját "színe" volt, noha valójában ugyanabban a csapatban versenyeztek. A szóbeszéd szerint a háremben a hercegnék az edzések alkalmával az összes ékszerüket felteszik a fiaikra, elvesztik és visszanyerik egymástól. Így aztán az emír, aki az ajándékba adott nyakláncokról, karperecekről, gyűrűkről ismeri meg őket, állandóan összekeveri a feleségeit. Samia gyakran elfelejtette megállítani a stoppert, de nem bánta, hogy kitalált számokat ír fel, mert a tevék és zsokeik ügyis verhetetlenek voltak egész Arábia versenypályáin.

* A fordítás alapjául Ursula Timea Rossel *Man nehme Silber und Knoblauch, Erde und Salz* (Bilgerverlag, Zürich, 2011) című regénye szolgált.

Esténcént Samia gyakran ellátogatott a palota könyvtárába, ahol tevetenyésztésről szóló könyveket kért ki a királyi írnoktól és könyvtárostól, a zsidó Levi Ashkelontól. Időnként hajnalig a könyvek a fölött görnyedt, kívülről tudta a tenyészállatok vérvonalát egész Mohammed próféta koráig, sőt, még tovább is, a vérvonalak Ábrahám atyáinkig nyúltak vissza, a sötétségbe, az idők kezdete előttre.

Hamarosan minden egyes tevéjén felismerte az egyes vérvonalak sajátosságait. Vissza tudta vezetni a vérvonal első tenyészmenjére a forgókat a tevék homlokán, vagy akár a legapróbb, szinte észrevehetetlen göcsörtöt is a csikók *lábszárán*; elég volt a láb enyhe iksz-alakja, egy csupasz folt a tomporon, egy kissé erőteljesebb *faroktó*, amit még egy festő sem vett volna észre, Samia rögtön tudta, hogy a frissen vásárolt kanca papírjaival valami nincsen rendben. Természetesen a modern tenyész-szervezetek katalógusait is tanulmányozta, a világ legjobb tenyészhimjeitől rendelhetett volna spermát. A tenyészindexek alapján az utódok tulajdonságait nagy valószínűséggel pontosan előre lehetett jelezni. De Samia nem sokra tartotta a tenyésztési indexet. Ő a tenyésztő szemének hitt, például Nabilnak, a Királyi Lótenyésztő Agronómusnak, aki maga is ősi lótenyésztő családból származott. Samia tenyésztési tervei olyan sikeresek voltak, hogy a szomszédos emirátusok emírei is őt kérték meg, hogy tekintse meg Királyi Ménesüket, és támogassa az illetékes agronómust a tenyésztési terv kivitelezésében. A ritka tévedések arra emlékeztették, hogy végül is a természet az úr, ahogy a muszlim festők is apró hibákat festettek a képeikre, mert csak Allah lehet tökéletes.

De Samia nem csak a tenyésztési szakkönyvek miatt járt a könyvtárba. Szerette nézni, ahogy Levi Ashkelon felmászott a létrára, hogy levegye a legfelső sorból a könyveket. Levi olyan volt, mint az ügető lovak. Előbb a bal kezét és bal lábát tette egyszerre egy fokkal feljebb a létrán, majd a jobb kezét és a jobb lábát, amitől varázslatosan ringott a csípője. Egyébként is, ez a zsidó egyszerűen vonzó volt. Szellemesen beszélt, humorosan, jólelkű volt, és mindig jókor volt kicsit pimasz. Igen, Levi Ashkelonnak csalhatatlan érzéke volt ahhoz, hogy eltalálja a megfelelő pillanatot, ez a férfi sosem késett, és ez ellenállhatatlanul vonzotta Samiát (egyébként soha nem érkezett túl korán sem, állapította meg magában lelkesen a lány a könyvtár finom szövésű szőnyegén). Samia boldogabb volt, mint valaha. Levi erődként védte a zavaros korról szemben. A férfit szeretni olyan volt, mint egy ősidők előtti kertet ápolni, ahova nem kell időben megérkezni. A homok súlytalanul pergett le a homokóra legkeskenyebb részén, mintha nem is hullana, nem is növekedne a dombja.

Samiát magába szippantotta a tevetenyésztés. Már rég olyan szaga volt neki is, mint a tevéknek, és a tevék szemének tiszta, fekete tükrében a mindenséget látta: korok és kontinensek atlaszát; a könnyecsepp, ami minden tevé szemzugában ott ragyogott, a kódexíró tökéletlenségét mutatta. Néha szinte fájt a könnyeket nézni. Ilyenkor eszébe jutott a hullazsák. Összegyűrve hevert az ágya alatt, de soha nem volt képes teljesen elfeledkezni róla. Több boldogság nem adatik meg senkinek, so-

ha, ezt tudta Samia. Tőle aztán az idők végezetéig mehetek volna így a dolgok, akár a lelkét is eladta volna a sátánnak.

Levi majdnem reggel beugrott a tevestállóba, hogy jó reggelt kívánjon Samiának, ha éppen nem kellett jegyzőkönyvet vezetnie kora reggel az emír és vezíreinek tanácskozásáról. De egy reggel, hét boldog év után, szétszakadt az idő szövete: éppen bensőségesen csókolóztak egy szalmabálának dőlve a karámban, és egy hevesebb szélroham Samia kék szoknyája alá kapott, felfújta a nyakába, és kivillant a ruha smaragdzöld, arany fénypöttyöcskével teli szórt bélése. Samia úgy nézett ki, mint a farktollait kibontó páva. Ebben a pillanatban állt meg mögötte Assad, a solymár. Meg akarta kérdezni, hogy elkíséri-e Samia a vadászkirándulásra, hogy betörjön két fiatal csődört. Assad végignézett a színesen kavargó ruhán, a kitárt pávatollakon, a fehér lábon. Sem a keleti szélnek, sem Asszadnak, a solymárnak nem volt érzéke a megfelelő pillanat kiválasztásához. Samia tudta, mi történik, még mielőtt megfordult volna. Valami láthatatlant hallott darabokra hullani: Alexandria égett. Kesernyész íű lett Levi nyelve. Samia elhúzta a száját.

GYÖRI HANNA fordítása

